

Forfatter: Chievitz, Poul

Titel: Udrag fra Fra Gaden

Citation: Chievitz, Poul: "Fra Gaden", i Chievitz, Poul: *Fra Gaden*, udg. af Esther Kielberg ; Uffe Andreasen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1991, s. 77.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-chievitz01-shoot-idm139771790562464/facsimile.pdf> (tilgået 06. maj 2024)

Anvendt udgave: Fra Gaden

har De ogsaa hørt denne Vals før, siden De absolut vil afbryde mig?
Men hvor er De dog herne?

Felix kom frem; hans Klæder viste, hvor han havde været, og hans Ansigt, at han ikke var langt fra at blive flau.

De troer ikke jeg hørte efter, Frøken, – o min Stol faldt blot fordi jeg vilde see ud af Vinduet. Jeg vilde see, om jeg ikke selv stod derne-
de og stirrede op imod de oplyste Vinduer, og misundte mig, der er
lykkelig nok til at see Dem spille.

Damerne fik ikke Leilighed til at lee; men Emilie var langt fra fornøiet med sin Tilbeder.

Gaae ind der, sagde hun, og tag de Noder, der ligge paa Etageren; deriblandt er der Noget, De kan synge for os.

Felix skyndte sig ind i det anviste Kabinet.

Men nu vilde Skjæbnen, at netop dette Værelse var taget i Besiddelse af Candidaten, der efter at man havde placeret hans stridbare Antagonist ved Spillebordet, igjen var tyet til sin Kjæreste, og med hende havde begivet sig derind, for ved en erotisk Discussion at styrke Kræfterne til nye æsthetiske. Felix, der under den sidste havde sid-
det med Ryggen vendt imod ham, blev nu høilig overrasket, ved at see ham og en ung Dame i en overmaade fortrolig Stilling; han skyndte sig at tage Noderne, idet han meget høfligt bad dem undskyldte sit ubeleilige Komme, samt forklarede sit Ærinde. Han kunde ikke nægte for sig selv, at Candidaten var steget betydelig i hans Øine ved den Omstændighed, at han saa godt benyttede Leiligheden, og han besluttede i sin Tjenstvillighed at tie fuldkommen stille med sin Opdagelse. Imidlertid havde hans Ansigt nær røbet ham, thi hans Lyst til at lee var større end at han ganske kunde betvinge den, og Emilie var ikke seen med at spørge hvorover han nu morede sig.

O, det er Intet, svarede han. Jeg tænkte blot paa, hvad Candidaten før fortalte os om det ethiske Element i Kjerligheden.

Da synes jeg virkelig ikke at det var saa morsomt, sagde Emilie.

Det kom af, Frøken, at De ikke fik Eftersætningen med.

Ja, jeg forstod ikke et Ord af hele Conversationen, tilstod Emilie; men lad os bare ikke begynde paa en lignende. Syng hellere denne Romance, det er noget vi alle forstaae.

Felix satte sig til Pianoet, og havde snart glemt Candidaten og den unge Dame, da Emilie, ved at reise sig og gaae henimod Kabinettet, pludselig erindrede ham derom. Han standsede midt i sin Sang, og